

Ved forelæggelsen af forslaget til rigsdagsbeslutning i landstinget anførte *udenrigsministeren* bl. a.:

„Danmark har for sit vedkommende givet tilsagn om at stille Københavns universitets institut for teoretisk fysik til rådighed i fornødent omfang for den videnskabelige forskningsgruppe, der skal have sæde her. Om denne gruppe kan jeg sige, at på et møde, der fornylig har været holdt, er professor Bohr udpeget til at være leder af studiegruppen. Danmark ville kunne blive medlem af rådet alene igennem dette bidrag til rådets arbejde, men et sådant bidrag ville stå i et urimeligt misforhold til, hvad der ydes af de øvrige deltagende lande, der hver for sig giver økonomiske bidrag svarende til deres størrelse og evne. Det er derfor hensigten yderligere at give et dansk kontant bidrag svarende til 8 000 dollars, hvilket beløb står i forhold til, hvad der ydes af de øvrige deltagende lande, og folketingets finansudvalg har givet sin tilslutning hertil.

Det blev forventet, da vi forberedte dette arbejde, at *det danske bidrag* vil medgå til udgifter her i landet i forbindelse med arbejdet i den videnskabelige studiegruppe, der får sæde her, og dette er fornylig blevet bekræftet, idet der er sket en vedtagelse om, at Danmarks bidrag kan indbetales til en bank i København i modværdien i dansk valuta, da der jo skal bruges mange penge her. På denne måde undgår man, at vi bruger fremmed valuta til denne sag.“

Forslaget mødte på rigsdagen tilslutning fra samtlige politiske partier med undtagelse af det kommunistiske, hvis ordfører i landstinget, *Chr. Nielsen*, gjorde gældende, at man „ikke kan udrydde ensidigheden på forskningens område ved, at et snævert begrænset udsnit af de europæiske lande slutter sig sammen i et samarbejde for at udvikle atomkraften.

Hvis man virkelig er indstillet på at udrydde ensidigheden, kan jeg ikke se rettere, end at det forberedende arbejde i første række måtte gå ud på at forene alle europæiske lande om dette arbejde. Når man imidlertid ikke har gjort det, når et beskedent udsnit af de europæiske lande vil nedsætte sig som et råd, så får man en mistanke om — og jeg synes, der er meget, der tyder på, at det er en fuldt berettiget mistanke —, at det arbejde, man her tilsigter, vil blive et vedhæng til den såkaldte vestvendte politik, og jeg har ingen tillid til, at den har hensigter, der svarer til det, man siger så pænt i indledningen, at arbejdet skal tjene til forbedring af menneskehedens levevilkår. Ud fra disse betragtninger kan jeg ikke medvirke til at gennemføre denne beslutning.“

Forslaget vedtoges i begge ting med samtlige øvrige stemmer mod kommunisternes.